

Justícia Social

15 cts.

SETMANARI SOCIALISTA

Tot el que obra rectament i noblement pot, per això mateix, suportar l'afortuni.

BEETHOVEN.

Redacció: Pi, 11. - BARCELONA

Confíem que els nostresectors els faràn càrrec del esforç que realitza JUSTICIA SOCIAL substituint a darrera hora els articles suprimits per la censura, amb nou original aprovat pel censor.

Wilson és mort

Woodrow Wilson acaba de morir quan ja feia temps que sobrevivia a la seva obra—millor diríem a la seva predicació, car en realitat, la seva obra ha estat mancada. Tots sabem en què ha anat a parar la seva famosa Societat de les Nacions, que si no és un mite, és, en fi de comptes, un *tinglado* més del capitalisme internacional per a la defensa dels interessos secular, no pas de les nacions, sinó de certs i determinats Estats. En aquest sentit, l'obra de Wilson ha estat un gastament, un avort, un magnífic fracàs.

Aquest resultat, però no prejutja pas l'home ni les seves intencions, lloables per llur generositat i pel sentit humaníssim, diríem religiós, que les inspirava. La seva idea d'un organisme internacional, superador dels antagonismes particulars i regulador dels drets i dels deures de tots i cada un dels seus components, no fou, certament una idea original, car de Ramón Lull ençà havia germinat en la ment de molts pensadors. Però Wilson cregué arribat el moment de posar-la en pràctica i, si no reeixí, no fou pas culpa seva. La Història jutjarà el seu intent com un dels més ardits per a estendre a l'esfera de les relacions interestatals els principis del dret de gentes.

«El principi revolucionari de limitació i responsabilitat—escriu un articulista eminent del camp socialista, l'Araquistain—que en la política interna fou iniciat per Anglaterra en les seves lluites contra el parlament i la realesa i fou més tart secundat per França, assoleix amb Wilson, el seu punt culminant de la política exterior, d'Estat a Estat. I dins de cada país, aquest mateix principi trascendeix de la simple governació pública i envaeix els domenyos de l'economia privada. Així surgeix una nova legislació i uns nous costums socials que recusen la llibertat absoluta de l'individu i li imposen cada vegada majors limitacions i responsabilitats per a que el seu interès particular concordi amb l'interès col·lectiu.» «Aquest és també, en substància,—afegeix l'articulista aludí—el darrer principi jurídic del socialisme.»

Wilson és mort. Un dia fou en què la seva veu de pau i de germanor només era escoltada pel Socialisme internacional. Quan el capitalisme pretengué fer-se-la seva—per a anorrear-la, naturalment—tot el seu encís s'esvai. A despit de tot, aquesta veu repercutí encara amb tota la seva puresa i generositat i la Història curarà de dir que fou la veu d'un precursor, que, per la mateixa força de la seva sinceritat, no s'ha perdut en el buit.

Una aclaració

He sabut que alguns dels metges del «Cos d'Higiene de la Prostitució» havien sentit ferida llur susceptibilitat per un dels meus anteriors articles. Ho deploro molt sincerament i de bona gana rectifico la frase o concepte causant d'aquest disgust, car la meua intenció, amb aquests articles d'Higiene Social, no és contra els facultatius d'aquell cos que amb tota bona fe i consciència professional, que crec absoluta per part de tots, porten a cap una tasca ingrata, els efectes de la qual no compensen els esforços llurs. Per a ells, doncs, tots els meus respectes i cordialitat.

Allò que jo vine a combatre són els mateixos principis d'un sistema del que Flexner, després de la seva enquesta per les ciutats d'Europa, ha pogut concloure que era inoperant en quant a ordre públic i positivament nociva en quant al problema de la morbiditat veneriana; es la constitució medic-policíaca d'aquesta organització que deuria ésser exclusivament sanitària; és la dinàmica tortuosa que segueix en virtut dels manaments de Reglament i que la condueixen a fins insospitats; i és finalment, la base econòmica, immoral al meu entendre, sobre la qual aquesta organització reposa i es debat.

Dr. Muntanyà

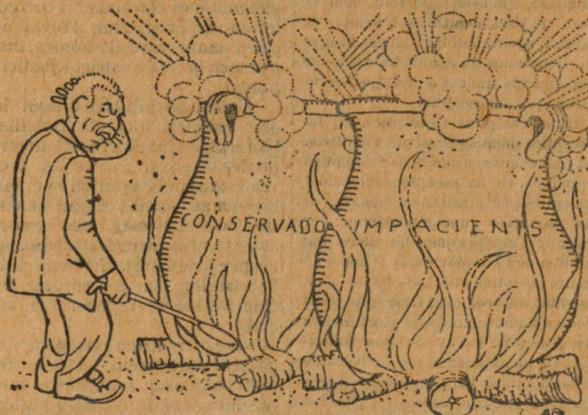
El ressò d'una campanya

La campanya que està fent el nostre hebdomari dirigida pel company doctor Emili Mira, contra la gran vergonya de les barraques, perill evident per la salut pública i afront escandalós a la dignitat dels que hi han de viure, ha tingut el seu ressò.

En els centres culturals i socials han estat molt comentats els nostres articles i la enquesta que ha obert JUSTICIA SOCIAL. Externament, aquest ressò ha tingut múltiples manifestacions en la premsa barcelonina. Primer, foren els notables escrits del Dr. Venrell a «El Noticiero», després un extens i documentat article del periodista Miquel Capdevila publicat en el «D'ací i d'allà» del passat més de gener, darrerament en un «Portic», de l'excel·lent escriptor que signa Juan de la Siena, a «La Tribuna». Tenim notícia que pròximament l'Acadèmia d'Higiene de Catalunya consagrarà una de les seves reunions a tractar d'aquest assumpte.

Darrerament, el nostre company Joan Sacs, ha publicat, amb el mateix títol de «Barracòpolis», un magnífic article a «La Publicitat».

Malgrat de tot això, es resoldrà d'una vegada aquest angoixant problema? Creiem que no. Els qui ho podrien fer s'estimen més resoldre altres coses!

El Govern Laborista

El company Ramsay Mac-Donald se'n veurà un bull... o dos.

ORIENTACIONS SINDICALS

LA RESPONSABILITAT DEL MOMENT

Els moments que travessa la organització obrera de Barcelona, són moments d'extrema gravetat i contenen una responsabilitat incalculable tots aquells homes de capacitat i d'intel·ligència que, tenint un deure per complir en els organismes proletaris, no ocupin el seu lloc, permaneixent apartats, per fastiguejament o per pessimisme, del lloc que els està encomanat.

Si tots els homes de bon sentit, avesats a plasmar les realitats pràctiques en vistes a llurs ideals, i evidents de l'actual estat de coses no fan un esforç d'optimisme i surten de l'otracisme a que ells, voluntàriament, es varen imposar; si aquest estat de prostració que ho envaeix tot i del qual tants amics i companys han estat víctimes, no desapareix per complet, obrint un marge a l'esperança d'un millor temps, amb energia, esperit de sacrifici, optimisme creador i entusiasme de la lluita; si aquests homes, repetim, si aquests companys, que tenen una concepció clara i diàfana de les coses del moment, no surten a l'actuació pública i es posen al lloc que els pertoca en les organitzacions, no serà possible que les multituds obreres, tan aimants poc temps ha de la solidaritat de l'esperit societatari, reaccionin de llur excepcióisme i de llur angoixament.

Aleshores, tots, uns i altres, haurem contret una responsabilitat que, malgrat no volguem, caurà sobre nostre. Els moments són decisius. No són pas aquests, moments d'inhibició i de deixar les coses al bon temps, no. Són moments de màxim deure social, en què els individus han de definir llur actitud i marcar noves línies a seguir.

L'horitzó està prenyat de negres nuvolades que menacen tempesta. Cal que els homes que siguin quelcom, i pensin amb independència, diguin clarament, tot el seu parer. Els fets esdevinguts internacionalment marquen una ruta vers l'esquerra socialista de tots els productors, empesos per la política reaccionària i cal que els treballadors adoptin una posició clara i terminant amb plena consciència de llur missió. No podem ésser pas una excepció de les demés nacions.

Han d'anar a la reconquesta total i immediata dels seus objectius, fugint de reformismes que capen l'activitat dels homes que cerquen el millorament de les classes productores, i, fugint, també, dels revolucionarismes estridents i inútils que han fet que les organitzacions obreres visquessin frontolant com fins ara. Cal doncs que no ens adormim en la faramalla de la retòrica i despleguem la nostra acti-

vitat per a organitzar els sindicats d'una manera seriosa.

Però, per això és indispensable que els companys que són bons i rectes, de Barcelona, que ara es desenten de tot, surtin a desenrollar la seva tasca. No hem d'oblidar que si els obrers miren amb indiferència les nostres coses (que són les d'ells mateixos) és perquè han perdut la confiança en llurs directores.

Els dirigents dels Sindicats han fatigat massa als seus adherits amb vagues excitacions... i coticitzacions, al cap d'avall per no avençar un sol pas, sinó, pel contrari, arribant fins a provocar i exigir la dissolució dels seus organismes en moments de màxim perill. Es creuen, doncs, enganyats per aquesta gent de «principis» i no volen sapiguer-hi res.

Els treballadors de Barcelona ens hem vist defraudats en les nostres aspiracions, i per a organitzar fermament els sindicats, cal que surtin homes seriosos, de moralitat, i reconeguda solvència, grats a l'opinió i mereixedors de la confiança de tots els obrers.

Anem tots plegats, doncs, a reorganitzar el nou baluart d'organització, per a recullir les aspiracions de tots els proletaris, fent que sigui l'esperança per l'adveniment d'una societat nova. Les tàctiques passades, el sistema d'organització passat, no satisfà els treballadors, no pot satisfer-los, no hi creuen. El donen per fracassat.

Els fets esdevenen d'una manera que no dona lloc a dubtes: O directament i a l'esquerra del socialisme, o al reformisme, i a la reacció; o revolució o contra-revolució; o a la dreta o a l'esquerra; o amb les classes treballadores o contra elles. El pas evolutiu que un sector del socialisme (reformista) ha donat, dona la pauta a seguir per la burgesia europea, que es posarà a l'aguait per a que aquest socialisme fracassi tot el més aviat possible o per a que sigui com més reformista millor.

Que els homes de l'esquerra del Socialisme ho tinguin en compte i que les organitzacions obreres, conseqüents amb els seus idearis i objectius, sàpiguen complir la seva missió històrica.

Francesc Gandia

Si ets conscient veuràs clarament el camí del teu deure.
Com a home, has d'ésser socialista.
Com a obrer, sindicalista.

CRONICA HEBDOMADARIA

Política internacional

Els «Amics de la Rússia Soviètica» hem rebut com a present de Nadal una carneta que contenen 48 tickets de 10 cèntims americans destinats a proporcionar altres tants repassos a alemanys famolencs. Se'ns recomana que omplim el carnet amb tota urgència perquè són vint milions que pateixen fam i que esperen el nostre auxili.

Avesats com estavem a sentir parlar de la fam de Rússia, resulta una paradoxa que els agents de Rússia a les Amèriques es preocupin de socorrer als alemanys. En el nostre país on la germanofília va arribar a ésser una malaltia, tothom va énter-se de la misèria de Rússia i ningú es dona per éntorat de la misèria d'Alemanya. És un altre paradoxa que no podem capir, molt més si tenim en compte que els alemanys que més pateixen són els congèneros dels germanòfils d'aquí, és dir, els rentistes, els menestrels i els bon senyors amics del govern i de l'ordre.

Així i tot cal no tenir sensibilitat per a no commoure's davant de la tragèdia alemanya que palesa la perversió i la maldat del règim capitalista. Examinada somerament bastarà a donar-nos idea de les garanties que ofereix el sistema econòmic actual el qual molts consideren insubstituïble i imperfeccionable.

Va dir-ho el comte Westarp, líder dels «junkers» en el Reichstag: «—Tindrem els graners plens i ens morirem de gana—. En efecte: la collita de 1923 és de les millors que s'han vist a Alemanya. Hi havien 327.874 hectàries més que en 1922 sembrades de blat i el poc que mancava per a satisfer les necessitats del país, va importar-se. Com que les provisions de carn eren més escasses, va suplir-se la deficiència, important un 35 per cent més de carn que en 1922. Els aliments, doncs, són més que suficients, abundants, que es pot privar a aquests aliments d'arribar a les boques necessitades».

El 24 d'octubre darrer el govern del Reich declarava oficialment que hi havia blat de sobres per a passar l'hivern i que tenia el control assegurat i els municipis podien disposar de blat per al consum, als preus del dia. En efecte; malgrat la inevitable tendència a l'agavellament, ningú es queixa d'excessos d'articles alimenticis sino de falta de mitjans per a adquirir-los. Mentre les premses anaven vomitant paper moneda, els aliments fent inacessibles. Entre el moment d'estipular el jornal i el moment de cobrar-lo, hi havia una diferència fabulosa que quedava íntegra a favor del patró. Entre el moment de cobrar el jornal i el moment d'invertir-lo en articles de necessitat, hi havia una altra diferència que perdía igualment el treballador. S'ha arruïnat al rentista arruïnant el crèdit públic; però ningú més que el treballador haurà pagat a la llarga la derrota d'Alemanya, les reparacions, i la famosa resistència passiva.

Era ço que es tractava de demostrar. El capitalisme no admet transacció en materia de perdre. El dia que la moneda alemanya va començar a perdre valor podia profetitzar-se la ruïna del crèdit públic i l'anulació de la moneda circulat. D'altra manera les pèrdues s'haurien repartit entre rics i pobres i aquest no era el tracte. A cada u el que sigui seu: les pèrdues de tot origen i de tota llei, són pels pobres; els beneficis són dels rics, vinguin d'on vinguin. El crèdit descansa sobre la riquesa i és una extensió més o menys real de si mateixa. Els que viuen del crèdit o de la renda, viuen de gràcia i d'almoïna. El noble, el general, la vídua, que haren la mà a la porta d'un bazar són molt de plànyer per la misèria que passen, però no han canviat de professió. Es feien la il·lusió d'ésser rics i despreciaven els treballadors. Ara podran comprovar que els únics que fan caritat són els treballadors. Els treballadors tampoc fan res més, abans els mantenien en una semiopulència. També els podran mantenir ara en la misèria.

Poca visió ha de tenir el que no comprengui que en el règim actual, el capitalisme ha de sortir indemne d'aquestes proves. Res li costa de sacrificar milers de pacífics rentistes i petits burgesos i d'absorbir els estalvis dels treballadors. D'això els nostres germanòfils no se n'han enterat. Ells saben que els russos varen desposseir brutalment a la burgesia, però no saben que el capitalisme alemany ha fet en pocs mesos un nombre major de víctimes. La meravella inaudita del descens del mark no els hi permetia de veure que com més infinitesimal era el valor de la moneda circulat més es robava als que havien depositat llur confiança en el crèdit públic i havien ofert prudentment llurs pobres reserves a la nació capitalista i devoradora.

Ara que la operació és feta i se sap qui paga la desgracia, el Govern del Reich s'ocupa d'estabilitzar la moneda i de garantir el *sentenmark*. Segons el ministre de finances, Dr. Luther, el paper moneda en circulació és de 2.400.000.000 marks or, dividits com segueix: *sentenmark* bitllets 1.200.000.000; *reikhsbank* bitllets, 400.000.000; emprèstit or, 300.000.000; i bitllets suplementaris, 500.000.000. El paper moneda en 1913 era de 1.958.000.000 marks or i el total de moneda en circulació de 5.500 a 6.000 milions marks or i es calcula que per a satisfer les necessitats comercials futures bastarà una circulació inferior a cinc mil milions de marks or.

Amb aquestes garanties, amb les noves estipulacions en moteria de reparacions i amb la confiança que inspira l'actuació del govern socialista anglès, el mercat interior reacciona lentament i el treball augmenta. Però la misèria queda. Deis 353.000 infants que assisteixen a les 653 escoles primàries de Berlín, es calcula que un 40 per cent hi van sense esmorzar. Dels 87.000 estudiants que nodreixen les universitats i els 23.500 de les escoles tècniques, un 30 per cent escàs pot proporcionar-se alimentació suficient. I darrera d'ells queden milers de famílies inepes pel treball i llençades a la misèria, i vint milions de treballadors que no poden amb llur guany satisfer les més estrictes necessitats.

Cal ajudar a Alemanya com fem els «Amics de la Rússia Soviètica» i particularment als obrers d'Alemanya com fa la Federació Sindical Internacional d'Amsterdam. Però l'ajuda més positiva i eficaç han de donar la els socialistes anglesos, francesos, italians i belgues. Aquests no donaran caritat, però faran justícia. Quan les tropes d'ocupació de la Ruhr s'apoderaven de les mines i de les fabricques, hom podia creure que Poincaré i Thénais, seguint llur aberració nacionalista, acabarien per ésser els providencials executors de la justícia de les reparacions. Però ni ells, ni el Reich tenien ganes de perjudicar als excel·lents propietaris de la gran producció alemanya i tot ha acabat feliçment. Els socialistes han d'explotar aquesta lliçó de les tropes invasores. Si els beneficis de la explotació es destinen a reparacions no podrà pas dir-se que no les paguen els treballadors, els quals d'una manera o altra han de pagar-les; però si es troba la manera de reduir els beneficis del capitalista, s'estalviaràn de pagar-les dugues vegades. I tantmateix, si els capitalistes han llençat barroerament a la misèria als pobres rentistes i fadors del crèdit públic, just fora que aquests s'exercitessin en la tasca de desbancar els capitalistes i propietaris implantant un règim en el qual no fos possible un engany col·lectiu de tanta trascendència i de tan tristes efectes.

M. Serra i Moret.

Aquesta fulla és un camp obert, i accepta la col·laboració de tots els homes d'idealitat generosa. Dels articles signats en són responsables llurs autors